

D.Tóth Kriszta - „Nagyon-nagyon” magyar virtus

2013 július 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Jajj, nagyon jó könyvet olvasok! Egyik kedvenc íróm kötetét arról, hogy „Milyenek a magyarok?”. De figyelem, csak annak ajánlatos kezébe vennie ezt az olvasmányt, akinek mentális berendezkedése nyomokban önirónia tartalmaz. A többieknek szigorúan tilos.

Mert Lackfi János nem hallgatja el azt sem, ami fáj, és nem huny szemet afölött, ami kellemetlen. Lackfi megmondja a frankót, és teszi ezt olyan, t?le megszokott nyelvi leleménnyel és finom arányérzékkel, hogy amikor az ember már épp elsírná magát önmaga fölött érzett bánatában, kénytelen egy nagyot és hisztérikusat nevetni. Persze önmagán.

Nem spoilerezem a könyvet, helyette elmondom, hogy megy ez a magyarkodás minálunk odahaza.

Soha nem éreztem, hogy föl kellene matricáznom magam, mintegy jelezve a külvilágnak, hogy magyar vagyok. Itt születtem, ide térek haza, bárhová megyek, itt vannak a kulturális, kulináris és egyéb referenciáim, a szívem nemcsak piros, hanem fehér-zöld is. Szóval a dolog egyértelm? és természetes. Viszont a magyarságom soha nem vakította el a józan ítél?képességemet, és nem oltotta ki a humorérzékemet, vagyis mindig képes voltam jól szórakozni egy-egy jellemz? nemzettulajdonságunkon.

De igazán jól csak azóta szórakozom magunkon (magamon), amióta saját, külön bejáratú tükröm van. A férjem személyében. Aki nem magyar. Így aztán úgy lát minket (engem), mint ahogy mi (én) nem. Rajta keresztül tudatosult bennem igazán, hogy valóban „sírva vigad” a magyar. Hogy mit jelent a gyakorlatban a himnuszunk nyitányába foglalt fohász: „Isten, áldd meg a magyart... balsors, akit régen tép...” Hogy pont ugyanolyan vagyok, mint anyámék, meg azel?tt a nagyszüleimék, amikor rászólok a vacsora közben csacsogó Lolára: „magyar ember teli szájjal nem beszél”. Na meg a széls?séges érzelmi amplitúdók, a küls? szemlél? számára a legváratlanabb pillanatokban kibuggyanó szenvedélyes harag/boldogság/bánat/öröm/világfájdalom/optimizmus/pesszimizmus. Ahogy Alex szokott fogalmazni: velünk az élet mindig olyan „nagyon-nagyon”. Komolyan vesszük, na. Mindig,

minden körülmények között. Mára már megszokta, jól viseli, s?t, gyengébb pillanataiban, amikor nem figyel oda, át is vesz bel?lünk néhány dolgot. De az elején bizony nem mindig volt biztos a dolgában. A nap végén szinte émelygett a gyomra az érzelmi hullámvasúttól. Mert az els? kocsiba váltott jegyet, közvetlen énmellém.

Milyen nagy szerencse, hogy az angolok olyan higgadt, visszafogott, nyugodt népség... de err?l majd egy másik cikkben. Mert megérdemlik. De meg ám.

Addig is, álljon itt végezetül egyik kedvenc idézetem Lackfitól, az angol családtagjaimat is rendszeresen zavarba ejt? és letaglózó magyar étkezési szokások témájában:

„Rendes magyar ember nem igazán értékeli a molekuláris konyhát, a tányér közepére m?vészi mozaik gyanánt kirakosgatott reneszánsz liliomrozetta-formára csoportosított, pár csepp rafinált mártással, két szál bébirépával, három szem zsenge borsóval körített kulináris luxust. A táplálék, az legyen b?séges, süssék át ropogósra vagy párolják s?r?re, legyen benne hús hússal (meg még egy kis hús is), csípjen, mint az Ántikrisztus, és ha lehet, panírozzuk egy kicsikét. Adjanak fel hozzá savanyúságot, utána vastag édességet. El?tte pálinkát. Utána kávét. Mellé karcos bort b?ven. Szóval a magyar ember nem nyiszlett, vékonypénz?, kákabél?, zörg? csontú kísértet. Áramlik át rajta a világ anyaga jó kedvvel, b?séggel... A magyar férfi kedvenc zöldsége a kolbász, de mellé gyümölcsnek szalonnát is fogyaszt.”

D.Tóth Kriszta - shopline.hu

MAGYAR MENEDÉK KÖNYVESHÁZ

Ajánló